

— Нека да си ходятъ мишките, кучетата, котките и даже хората, ние комитата да гледаме да хванемъ.

— Нѣма да се утърве! отговори онбашията, като се намѣстияше на столътъ: — ако само не хване другъ пѣтъ.

— Навсѣкадѣ има пазачи.

Слѣдъ това послѣдва твърдѣ продължително мълчание, посвѣтено на размишление, на което турците умѣятъ да са придаватъ удивително масторски. Всички сидѣха и размишляваха. Механджията турна чешките на мѣстото имъ, разрина огънътъ, насипа въглени за да се намира топла вода винаги, погледна на дворътъ прѣзъ отворената врата, усѣкна се въ прѣдстилката си, напѣлни лулата, запали я, сѣдна наредъ съ милязимътъ и въздѣхна.

— Тѣжко, Ефендимъ.

— Какво има?

— Злѣ се живѣе вече.

— Защо?

— Почнаха вече да се занимаватъ хората и съ такива занаети, за които и затварятъ, бѣсятъ и колятъ.

— Да, занимаватъ се.

— Напрѣдъ нѣмаше това.

— Нѣмаше.

— Напрѣдъ затваряха и наказваха само разбойниците.

— Това е истинна.

— Но комита и разбойникъ може едно и сѣщото да се, а?

— Тс . . . отговори милязимътъ: — не е едно и сѣщото.

— Когато не е едно и сѣщото, тогава защо ги бѣсятъ и затварятъ?

— Тѣй, *джанамъ*, повѣлява падишахътъ . . . А каквото той заповѣда, това и трѣбва да се струва, разбирашъ!

— О . . . Но кому е нужна моята глава?

— Не казвай тѣй, *джанамъ*.

— Но падишахътъ не ме знае.

— Какъ те незнае! — протестува милязимътъ.

— И въ очитѣ не ме е виждалъ той.